

Arrest

nr. 303 221 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en bent geboren in 1992 in Barabad, in het Behsood district, in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun en moslim. U bent niet naar school gegaan in Afghanistan. U bent getrouwd in 2011 met M., waarmee u zes kinderen heeft. U heeft twee broers, genaamd A. en F., en één zus. Uw ouders wonen nog samen met uw broers en zus in Barabad, net zoals uw vrouw en kinderen.

U heeft vijf maanden gewerkt bij de Afghaanse nationale politie in Achin district tot aan de machtsovername. U kreeg een opleiding van drie maanden.

U werkte in een controlepost waar u instond voor de bewaking. Acht dagen na de machtsovername bent u uit Afghanistan vertrokken richting België, waar u op 13 oktober 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U bent onderweg 11 maanden in Turkije gebleven omwille van financiële redenen.

Op het moment van uw vertrek kende u nog geen problemen omwille van uw beroep maar vertrok uit vrees voor toekomstige bedreigingen of vergeldingen omwille van de machtsovername door de taliban. Na uw vertrek is de taliban vier of vijf keer langs geweest bij uw familie op zoek naar u. Bij het laatste bezoek van de taliban hebben zij uw vader geslagen omdat hij zei dat hij niet wist waar u was en hij vervolgens door de taliban werd beschuldigd te liegen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: (1) uw taskara, (2) uw bankkaart, (3) uw werkbadge, (4) een certificaat van uw werk bij de Afghaanse nationale politie en (5) enkele foto's van de verwondingen die uw vader heeft opgelopen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart de taliban te vrezen omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse nationale politie in Achin district. Vaagheden en niet doorleefde verklaringen maken dat er aan uw asielrelaas echter geen geloof kan gehecht worden.

In eerste instantie bent u over meerdere essentiële elementen met betrekking tot uw job bij de Afghaanse nationale politie te vaag en te oppervlakkig om geloof te kunnen hechten aan uw profiel.

Toen u werd gevraagd wat precies uw taak was, zei u dat u soldaat was. Ter verduidelijking werd u gevraagd wat u deed als soldaat, waarop u louter antwoordde dat u bewaking deed. U werd dan gevraagd wat u moest bewaken, waarop u zei dat u de toren moest bewaken (CGVS, pagina 5). Daarna werd opnieuw gevraagd om meer in detail te beschrijven wat uw taken waren. Daarop antwoordde u dat u reeds gezegd had dat u soldaat was bij de politie (CGVS, pagina 6). Opnieuw werd u dan gevraagd wat u in die post precies deed. Toen zei u dat u vooral bewaking deed in de posten om de zes uur (CGVS, pagina 6). Vervolgens werd u gevraagd een typische dag op het werk te beschrijven. U verklaarde toen dat het goed passeerde. Opnieuw werd u de vraag gesteld om uw dag op het werk te beschrijven. Toen zei u enkel dat u sliep als andere personen aan het bewaken waren en dat u ook af en toe moest koken in de keuken (CGVS, pagina 6). U werd dan ook nog gevraagd wat u daar deed of welke gewoontes u had. Toen zei u opnieuw heel beperkt dat u daar geen andere gewoontes had (CGVS, pagina 6). Hier moet reeds worden opgemerkt dat uw verklaringen bijzonder beperkt en allesbehalve doorleefd zijn.

Wanneer u daarnaast gevraagd werd om welke reden u ooit bent aangesloten bij de politie, zei u dat u verplicht was omdat u geen andere inkomsten had (CGVS, pagina 6). Toen u echter gevraagd werd wat u deed voordat u bij de politie bent gaan werken, zei u dat u in uw eigen velden werkte en dat u ook het beroep van mechanica bent gaan studeren (CGVS, pagina 7). Ter verduidelijking werd u toen gevraagd waarom u geen andere keuze had dan bij de politie te gaan als jullie eigen velden hadden om te bewerken en te oogsten en u ook mechanica aan het studeren was. Daarop verklaarde u dat de groenten die u oogstte zo goedkoop waren dat u daaraan niets kon verdienen en dat het u niet interesseerde om een vak te gaan studeren (CGVS, pagina 7). Uw verklaringen verduidelijken niet waarom u die andere jobs die u reeds had plots niet meer verder kon doen en waarom u bereid was het risico te nemen om bij de Afghaanse nationale politie te gaan in een dorp waar taliban volgens u aanwezig waren en gruwelijke daden begingen (CGVS, pagina 13).

Bovendien zijn ook uw verklaringen omtrent de opleiding die u bij de Afghaanse nationale politie genoot heel erg vaag en oppervlakkig. Wanneer u gevraagd werd of u iets specifiek moest doen om daar te beginnen werken, verklaarde u onder andere dat u bent doorverwezen naar de academie (CGVS, pagina 7). U werd later dan aangespoord om daar meer over te vertellen. U kwam echter niet verder dan louter te verklaren dat u bent doorgestuurd naar de academie en dat u daar gestudeerd heeft (CGVS, pagina 7). Gevraagd wat u precies in de academie deed, zei u enkel "educatie, sport, lopen". Voorts werd u gevraagd wat u daar geleerd heeft, waarop u zei dat u geleerd heeft over wapens, hoe u moet springen en uzelf moet neerleggen en hoe de vijand te verslaan (CGVS, pagina 8). Wanneer u dan gevraagd werd wat u over de wapens heeft geleerd, verklaarde u dat u over Kalasjnikovs en alle wapens toebehorende hebt geleerd. Gevraagd wat u geleerd heeft over die wapens, kwam u opnieuw niet verder dan een beperkte en vage verklaring dat jullie de wapens uit elkaar haalden en leerden over alle toebehorende delen van de wapens, bijvoorbeeld waar de kogels worden opgeslagen en dergelijke (CGVS, pagina 8). Voorts werd u gevraagd wat u daar nog had geleerd in de academie, waarop u zei dat ze u niet meer geleerd hebben en dat jullie elke dag moesten lopen en educatie kregen (CGVS, pagina 8). Gevraagd wat u bedoelde met opleiding of educatie, kwam u opnieuw niet verder dan louter te verklaren dat jullie moesten lopen en leren schieten met wapens (CGVS, pagina 8). U werd dan ook nog gevraagd hoe u heeft leren schieten met wapens, waarop u opnieuw beperkt antwoorde dat jullie dan wapens kregen en gewoon moesten schieten naar het doelwit (CGVS, pagina 8). Verder werd u nog gevraagd hoe een typische dag in de academie er uit zag, waarbij u opnieuw niet verder kwam dan te verklaren dat jullie moesten lopen om een conditie op te bouwen. U werd ter verduidelijking uitgenodigd om uw dag te beschrijven vanaf het moment dat u opstond tot u ging slapen. Daarop antwoordde u enkel dat de dag moeilijk passeerde. Opnieuw werd u dan aangespoord om uw dag te beschrijven, waarop u nog steeds zeer beperkt was in uw antwoord en verklaarde dat jullie moesten lopen wanneer jullie opstonden in de ochtend, dat jullie lessen kregen over wapens en jullie specifieke trainingen moesten uitvoeren op de grond (CGVS, pagina 8). Toen u werd gevraagd wat voor specifieke trainingen dat waren, gebaarde u enkel met kruipbewegingen (CGVS, pagina 8). U werd gevraagd of u daar nog meer over kon vertellen, maar daarop antwoordde u dat u over niet zo veel informatie beschikt daarover (CGVS, pagina 8). Uw vage en oppervlakkige verklaringen over uw training geven allesbehalve een doorleefde indruk en doen afbreuk aan de waarachtigheid ervan.

Toen werd gevraagd naar uw collega's, zei u louter dat iedereen daar bodyguard en bewaker was (CGVS, pagina 8). Gevraagd wie zoal de mensen waren waarmee u samen werkte, zei u dat u bij de politie was en dat u daar uw dienst heeft uitgevoerd (CGVS, pagina 9). Toen u ernaar gevraagd werd, kon u wel een opsomming geven van namen, maar wanneer u dan verder werd gevraagd waarvan zij afkomstig waren, moest u het antwoord gedeeltelijk schuldig blijven. Enerzijds verklaarde u wel dat zij afkomstig waren van Nangarhar en Kama, maar verklaarde u anderzijds ook dat u niet specifiek wist van waar zij afkomstig waren (CGVS, pagina 9). Gevraagd wat die mensen daar dan deden op de post, kwam u niet verder dan louter te verklaren dat zij ook bewaking deden (CGVS, pagina 9).

Verder werd u gevraagd of u een bepaald uniform had, waarop u louter "politie-uniform" antwoordde. Gevraagd hoe dat eruit zag, kwam u niet verder dan te zeggen dat het groen was. Voorts gevraagd of er nog iets specifiek aan het uniform was, antwoordde u enkel dat het uniform paste bij het lijf van de persoon en dat het er goed uit zag (CGVS, pagina 9). Dergelijke verklaringen zijn allesbehalve overtuigend.

Toen u werd gevraagd wat uw familie tegen andere mensen zei in de periode dat u op uw werk was, antwoordde u dat u in dienst was en uw familieleden niets zeiden (CGVS, pagina 10). Ter verduidelijking werd u de vraag gesteld wat uw familie zei tegen de mensen als ze vroegen waar u was, waarop u antwoordde "hij is in dienst". Gevraagd of mensen in uw dorp wisten dat u voor de overheid werkte, antwoordde u bevestigend (CGVS, pagina 10). U haalde dan wel nog aan dat niemand op de hoogte was wanneer u op verlof naar huis kwam (CGVS, pagina 10). Het valt op te merken dat het zeer eigenaardig is dat jullie geen inspanning leverden om uw tewerkstelling bij de overheid geheim te houden in een dorp waar de taliban zo actief was (CGVS, 13). Later werd u de vraag opnieuw gesteld. Daarop verklaarde u dan plots dat ze soms zeiden dat u naar de stad was en soms dat u naar een andere plaats was, maar dat ze geen specifieke plaats zeiden (CGVS, pagina 17). De inconsistentie in uw verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

U werd voorts gevraagd of er bepaalde incidenten zijn die u zich kan herinneren van tijdens die vijf maanden dat u voor de politie werkte (CGVS, pagina 10).

U antwoordde dat er aanvallen waren op de post maar dat de taliban geen succes behaalden. Gevraagd of er één aanval is die u zich kon herinneren en waarover u kon vertellen hoe die is verlopen, antwoordde u dat er geen specifiek incident is dat u zich kon herinneren. U verklaarde ook dat er niets specifiek gebeurd is. U werd later wel nog gevraagd wat jullie deden als de taliban of Daesh jullie post aanvielen. Daarop zei u enkel dat jullie vochten tegen hen en ze dan terug weggingen. U werd dan nog gevraagd hoe dit verliep en hoe

jullie zichzelf verdedigden. U kwam toen opnieuw niet verder dan te verklaren dat de taliban op jullie schoten en jullie op hen, dat ze niet lang bleven en dan terug weggingen (CGVS, pagina 10). Later werd u ook nog gevraagd of jullie ooit op taliban of Daesh hebben moesten schieten. Daarop zei u dat u dat gedaan heeft. Toen u ter verduidelijking werd gevraagd hoe dat is afgelopen, zei u dat de taliban op jullie schoten en jullie terug op hun (CGVS, pagina 11). Het gebrek aan detail en aan doorleefde verklaringen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw profiel.

Bovendien blijft u oppervlakkig over de overheidsdienst waar u werkte. Toen u aan het begin gevraagd werd bij welke dienst u precies werkte, zei u dat het de Nationale politie was (CGVS, pagina 5). Gevraagd of u in een specifieke eenheid werkte, antwoordde u dat u bij de eenheid van de politie was maar zei u plots ook dat u een soldaat was (CGVS, pagina 5). Bij DVZ verklaarde u dat u was aangesloten bij de Mahali politie (DVZ, pagina 7, vraag 12, dd. 21 december 2022). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS erop gewezen werd dat u dat had verklaard op de DVZ en gevraagd werd wat Mahali politie betekent, vroeg u "welke soort Mahali politie" (CGVS, pagina 11). De vraag werd verduidelijkt en opnieuw werd gevraagd wat Mahali politie precies betekent. Daarop antwoordde u dat zij eerst de dorpspolitie of Mahali politie waren, dat zij vervolgens de Nationale politie werden en dat zij op het einde bij de machtsovername bereid waren om zich bij het Afghaanse leger te voegen (CGVS, pagina 11). Gevraagd waarom de dorpspolitie de Nationale politie werd, kwam u niet verder dan te verklaren dat zij vaak in privéklaren rondliep, dat de dorpspolitie vaak Arbakiaan werd genoemd en dat de dorpspolitie achteraf naar de Nationale politie is genoemd. Verder werd u ook nog gevraagd wat u bedoelde met "op het einde waren ze bereid zich te voegen bij het Afghaanse leger". Daarop verklaarde u dat er op het einde veel propaganda werd verspreid dat veel van de leden van de Nationale politie zouden worden toegevoegd bij het Afghaanse leger. U zei hierbij dat ze dat in veel plekken hebben uitgevoerd en in veel plekken niet, en dat ze werden toegevoegd onder de leiding van het Afghaanse leger (CGVS, pagina 11). Uw verklaringen zijn zeer abstract en getuigen niet van enige doorleefdheid.

Tot slot werd u gevraagd hoe u de dagen voor en rond de machtsovername in uw job hebt ervaren. Toen verklaarde u dat de machtsovername is gebeurd, dat jullie zijn weggelopen, dat u de kaarten die u had bent kwijtgeraakt en vervolgens naar huis bent gegaan, waar u acht dagen verbleven bent (CGVS, pagina 11). Er kan vanuit gegaan worden dat de machtsovername een intense of chaotische periode is voor iemand die op dat moment nog bij de politie of het leger diende. De verklaringen die u aflegt bevatten geen details over het verloop van die specifieke periode en zijn opnieuw in geen geval doorleefd. Later in het persoonlijk onderhoud werd u de vraag opnieuw gesteld over hoe de dagen rond de machtsovername voor u verlopen zijn. Toen verklaarde u dat de officier een bevel zal gekregen hebben en dat de districtshuizen in eerste instantie hun boeken hebben neergelegd en daarna de politiekantoren (CGVS, pagina 17). Deze verklaringen bevatten geen informatie over uw eigen individuele situatie maar zijn louter een illustratie van de algemene situatie in de regio.

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan uw profiel van politieagent bij de Afghaanse nationale politie. Bijgevolg kan er ook aan de vervolgingsfeiten omwille van uw beweerde tewerkstelling geen geloof gehecht worden. Daarnaast zijn er in uw verklaringen ook heel wat onduidelijkheden, vaagheden en inconsistenties die de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten aantasten.

Op de DVZ verklaarde u dat u nooit specifieke problemen heeft gekend, maar dat uw vader besliste dat het best was voor uw veiligheid om het land te verlaten (DVZ, vragenlijst CGVS, dd. 21 december 2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u ter bevestiging gevraagd of u op het moment van uw vertrek nog geen specifieke problemen had gekend met de taliban, waarop u bevestigend antwoorde en verklaarde dat de taliban toen niet op zoek waren naar u maar nu wel (CGVS, pagina 15).

U werd dan aangespoord om zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk te vertellen over wat er met uw familie is gebeurd na uw vertrek. Daarop antwoordde u dat u verteld had over uw vader en dat ze met hem een gruwelijke daad hebben gepleegd (CGVS, pagina 15). Gevraagd wat er precies was gebeurd, kwam u niet verder dan twee keer te herhalen dat de taliban zijn gekomen en hebben gevraagd waar u was, dat uw vader heeft gezegd dat u er niet was, en dat de taliban dan zeiden dat uw vader loog en de taliban uw vader vervolgens hebben geslagen met een wapen.

U werd gevraagd hoe vaak de taliban nog bij jullie thuis zijn langsgekomen na uw vertrek. U verklaarde toen dat u het niet wist maar zei nadien twijfelachtig dat ze vier of vijf keer zijn langsgekomen (CGVS, pagina 15). Voorts werd u gevraagd hoe lang na uw vertrek ze voor de eerste keer zijn langsgekomen en kwam u niet verder dan enkel te verklaren dat ze na een lange tijd zijn langsgekomen en dat, wanneer u in Turkije zat, zij ook niet waren gekomen maar dat het recent was (CGVS, pagina 15). U werd vervolgens gevraagd of u kon inschatten hoe lang het geleden was dat ze voor de eerste keer zijn langsgekomen. Toen antwoordde u dat ze het u niet verteld hebben (CGVS, pagina 16). Gevraagd of u daar met uw familie of schoonbroer niet over heeft gebabbeld, zei u dat u daarover niet gesproken heeft (CGVS, pagina 16). Gelet op het feit dat de

vervolgingsfeiten ten aanzien van u en uw familie na uw vertrek, omwille van de voorgehouden job die u beoefende, essentieel zijn in uw vluchtrelaas, kan van u verwacht worden daarover geïnformeerd te zijn of kan op zijn minst verwacht worden van u om inspanningen te leveren om die informatie te bekomen. Wanneer dan werd doorgevraagd of u nooit gevraagd heeft naar wat er precies gebeurd is toen de taliban zijn langsgelaten, verklaarde u dat ze de eerste keer vroegen waar u was en dat uw vader toen zei dat u er niet was. Voorts zei u dat ze de tweede keer opnieuw vroegen waar u was en dat ze een huiszoeking deden maar niets vonden. Ze zijn een derde keer teruggekomen en de vierde keer vroegen ze dan opnieuw waar u was en hebben ze uw vader geslagen (CGVS, pagina 16). Dit omvat echter nog steeds een beknopte beschrijving. U verklaarde voorts dat de taliban vragen om u te vinden en u te overhandigen en dat ze uw vader vervolgens bedreigen te zullen vermoorden indien hij u niet overhandigt (CGVS, pagina 16). Daarbij is het echter niet aannemelijk dat de taliban al die tijd steeds de moeite neemt om uw familie te bezoeken en uw vader te bedreigen, zonder over te gaan tot acties. Gevraagd of er nog dingen waren dat u kon vertellen over de bezoeken van de taliban, wat ze zeiden of wat ze deden, zei u dat u over die informatie niet beschikt en dat u geen contact heeft (CGVS, pagina 16). Die verklaring is echter bedenkelijk, daar u aan het begin van het persoonlijk onderhoud zei dat u om de zeven of acht dagen nog contact had met uw schoonbroer en dat u vier dagen ervoor nog contact had met hem (CGVS, pagina 12). Bijgevolg heeft u nog contact met het thuisfront en was u op zijn minst in de mogelijkheid om bij uw schoonbroer informatie in te winnen over de huidige situatie waarin uw familieleden zich bevinden. Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd om te vertellen over die keer dat de taliban zijn langsgelaten en uw vader hebben geslagen. U zei toen dat u het niet wist en u kwam niet verder dan opnieuw te herhalen dat uw vader heeft gezegd dat u niet thuis was en de taliban hem zeiden dat hij loog (CGVS, pagina 17). Gevraagd of uw vader naar een ziekenhuis of dokter is gegaan, verklaarde u kort dat hij is vervoerd naar het ziekenhuis, naar de dokter (CGVS, pagina 17). Gevraagd wat daar nog is gebeurd, verklaarde u vaag dat hij naar de dokter is vervoerd en hij medicamenten heeft voorgeschreven gekregen (CGVS, pagina 17). Wanneer u gevraagd werd of hij bepaalde wonden had die moesten verzorgd worden, kwam u zelf verward en twijfelachtig over en vroeg u "hoe had hij bepaalde wonden". Gevraagd of hij bepaalde medische zorg of verzorging nodig had, kwam u niet verder dan te verklaren dat hij gewond was geraakt en er iets was gebroken (CGVS, pagina 17). Toen u gevraagd werd hoe ze dat hebben verzorgd, zei u dat hij naar een privé-dokter is gebracht en dat die dokter dat heeft genaaid en medicamenten heeft voorgeschreven (CGVS, pagina 18). Opnieuw zijn uw verklaringen verder heel erg vaag en geven ze allesbehalve een doorleefde indruk.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw taskara moet worden opgemerkt dat deze louter een illustratie is van uw identiteit, dewelke in deze niet ter discussie staat. De enkele foto's van de verwondingen van uw vader die u voorlegt, staan ook niet toe na te gaan welke verwondingen uw vader zou hebben opgelopen, noch kan daaruit worden afgeleid in welke omstandigheden hij ze zou hebben opgelopen. Tot slot moet met betrekking tot uw bankkaart, uw werkbadge en het certificaat van uw werk worden opgemerkt dat, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 16 juni 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat deze louter betrekking hadden op de leeftijd van uw echtgenote en dat hiermee rekening gehouden werd, maar dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.euasa.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euasa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euasa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euasa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden.

Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie)

niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en

een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan wat volgt:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

a) Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Volledig ten onrechte nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt dat er een schending is van artikel 48/3 .

Het CGVS stelt als volgt:

Ten eerste,

[...]

De verzoeker heeft tijdens het interview duidelijk genoeg beschreven wat hij deed als soldaat. Hij vooral bezig met de bewaking van de posten, indien het niet zijn 'shift' was sliep hij. Tussendoor moest soms ook koken. Het is perfect mogelijk dat dit het enige is wat zijn job als soldaat inhield. Er is dus geen reden waarom het CGVS dit in vraag zou moeten stellen.

[...]

Tenslotte is het ook begrijpelijk dat hij tijdens zijn asielprocedure terughoudend was om in detail te treden over zijn werk bij de politie, gezien de dreiging en het gevaar dat hij en zijn familie ondervonden vanwege zijn vermeende associatie met de politie. Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het incorrect is.

Ten tweede,

[...]

Het CGVS verdraaid in dit argument de woorden van de verzoeker want hij spreekt zichzelf helemaal niet tegen. Hij zei inderdaad eerst dat hij verplicht was om zich aan te sluiten bij de politie. Vervolgend met de zin dat hij geen andere inkomst had (met andere woorden dat hij niet genoeg geld verdiende).

Dit is dan ook het gene dat hij verder in het interview expliciet zegt. Het verkopen van zelf geoogste groenten bood geen kansen voor een stabiele en goedbetaalde baan, wat werken bij de politie wel doet. Bovendien was het werk bij de politie ook een van de weinige beschikbare opties om redelijk inkomen te verwerven in Afghanistan. Dat verklaart misschien ook waarom hij het 'risico' nam.

[...]

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het uit de context wordt gehaald.

Ten derde,

[...]

Ten eerste houdt het CGVS geen rekening met het feit dat zijn ervaringen bij de politie traumatisch waren en dat hij zich tijdens zijn asielgesprekken niet volledig kon herinneren of gedetailleerd kon praten over zijn training vanwege de stress en angst die hij heeft ervaren tijdens zijn dienst bij de politie.

De omstandigheden in Afghanistan en zijn persoonlijke ervaringen hebben zijn vermogen om over deze kwesties te praten beïnvloed. Verder heeft het CGVS er duidelijk ook niet bij stil gestaan dat sommige aspecten van zijn politieopleiding gevoelige informatie betreffen, en dat hij daarom niet in staat was om gedetailleerd te praten over bepaalde aspecten van zijn training. Tenslotte is het eigenlijk ook maar logisch dat je tijdens zo een opleiding aan je conditie werkt en met een geweer leert omgaan. Veel meer zou er in principe bij zo een opleiding niet bij komen kijken, zeker niet in landen zoals Afghanistan. Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het onredelijk is.

Ten vierde,

[...]

Ten eerste had de verzoeker tijdens zijn dienst bij de Afghaanse nationale politie maar een beperkte interactie met zijn collega's buiten de context van hun werk. Zijn focus lag voornamelijk op het uitvoeren van

zijn taken en had niet veel gelegenheid om diepgaande gesprekken met zijn collega's te voeren over hun achtergrond of herkomst. Ook hier houdt het CGVS wederom geen rekening met de discretie van dit beroep. Mede om veiligheidsredenen was het sterk aangeraden om niet te diep in te gaan op de achtergrond van zijn collega's. In landen zoals Afghanistan kan het gevaarlijk zijn om te veel persoonlijke informatie te delen, vooral in een omgeving waar militante groeperingen zoals de Taliban aanwezig zijn en mogelijk proberen infiltranten te identificeren. Tenslotte beantwoordde de verzoeker wel elke vraag die gesteld werd over zijn collega's. Er is dus geen reden om de verzoeker op basis hiervan nadelig te beoordelen.

[...]

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het incorrect en onredelijk is.

Ten vijfde,

[...]

De verzoeker verklaarde duidelijk dat hij verborgen thuiskwam na zijn verlof, ook zijn familie zei niets aan dorpelingen. En als ze iets zeiden dan vertelden ze dat hij naar het stad was of naar een andere plek. Het is vanzelfsprekend dat na enige termijn zo iets wel 'uitkomt', maar zowel de verzoeker als zijn familie is hier altijd zeer discreet over geweest.

[...]

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het onredelijk is en uit de context wordt gehaald.

Ten zesde,

[...]

De gebeurtenissen tijdens zijn dienst bij de politie waren buitengewoon traumatisch voor de verzoeker. Het herbeleven van deze traumatische herinneringen is voor hem uitermate pijnlijk en angstaanjagend. Het is begrijpelijk dat hij moeite heeft om gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen over de incidenten, omdat dit onvermijdelijk gepaard gaat met het opnieuw doorleven van die traumatische momenten. Zijn terughoudendheid om in detail te treden, komt voort uit een diepe behoefte om verdere emotionele schade te vermijden en zijn geestelijke gezondheid te beschermen.

Het CGVS zou hier meer rekening mee moeten houden in plaats van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas meteen in vraagtestellen. Bovendien is er aanzienlijk veel tijd verstreken sinds de traumatische incidenten tijdens zijn dienst bij de politie. Het tijdsverloop heeft geleid tot vervaging van herinneringen en heeft het voor de verzoeker moeilijker gemaakt om specifieke details te onthouden. Zijn focus ligt momenteel op het veiligstellen van een toekomst voor zichzelf en zijn familie in een nieuwe omgeving. In plaats van zich te concentreren op het ophalen van specifieke herinneringen aan voorbije gebeurtenissen, probeert hij vooruit te kijken en een nieuw leven op te bouwen. Het is belangrijk op te merken dat het tijdsverloop een natuurlijk fenomeen is dat de menselijke geheugenfunctie kan beïnvloeden, vooral na ingrijpende gebeurtenissen zoals die hij heeft meegemaakt. Tenslotte is het ook vanzelfsprekend dat hij terughoudend is met het verstrekken van gedetailleerde informatie over zijn ervaringen bij de politie omdat hij vreest voor zijn eigen veiligheid en die van zijn familie. Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het onredelijk is.

Ten zevende,

[...]

Omtrent de 'beperkte' kennis van de organisatiestructuur:

Het is van begrijpelijk dat de verzoeker, als gewone soldaat, geen diepgaande kennis had van de complexe organisatiestructuur van de Afghaanse politie en het leger. Zijn dagelijkse taken en verantwoordelijkheden beperkten zich voornamelijk tot operationele uitvoering. Hierdoor was hij wellicht niet op de hoogte van de verfijnde details van de organisatie, zoals de overgang van de dorpspolitie naar de Nationale politie. Zijn focus lag op het vervullen van zijn taken en het overleven in een vaak vijandige omgeving, wat hem weinig gelegenheid bood om uitgebreide kennis te verwerven over de interne structuur van de dienst.

Omtrent het gebrek aan toegang tot informatie:

Bovendien was zijn rol als soldaat primair uitvoerend van aard, en had hij geen inzicht in bredere beleidskwesties of organisatorische veranderingen. Dit gebrek aan toegang tot dergelijke informatie heeft onvermijdelijk bijgedragen aan zijn beperkte kennis over de organisatiestructuur en veranderingen daarin. Het is belangrijk om te begrijpen dat hij niet in staat was gedetailleerde informatie te verstrekken, omdat deze simpelweg buiten zijn competentiegebied viel.

Ten achtste,

[...]

Het is heil van cruciaal belang om te begrijpen dat de verzoeker zich hoofdzakelijk bezighield met overleven en het ontvluchten van een levensbedreigende situatie. Deze omstandigheden lieten weinig ruimte voor kalmte en het nauwkeurig documenteren van specifieke details van gebeurtenissen. Zijn voornaamste zorg was de veiligheid van zichzelf en zijn dierbaren, eerder dan het vastleggen van gedetailleerde informatie.

Hiernaast is het ook vanzelfsprekend dat de verzoeker, als gewone soldaat, weinig directe invloed had op de gebeurtenissen rond de machtsovername. Zijn rol in die cruciale momenten was hoofdzakelijk passief, en hij was voornamelijk een getuige van wat er gebeurde. Zoals vermeld in het interview is hij weggelopen en ging hij naar huis. Hierdoor beschikt hij simpelweg niet over gedetailleerde persoonlijke ervaringen die hij kan delen.

[...]

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het incorrect en onredelijk is.

Ten negende,

[...]

Omtrent de 'vaagheid' over de bezoeken van de Taliban aan het gezin na vertrek:

De verzoeker was mogelijk niet in staat om gedetailleerde informatie te verstrekken over de bezoeken van de Taliban aan zijn familie na zijn vertrek, omdat hij zich tijdens zijn asielprocedure niet in voortdurend direct contact bevond met zijn familieleden. Hij had slechts sporadisch contact met zijn schoonbroer en kon daardoor geen uitgebreide details verzamelen over de bezoeken. Het is ook vanzelfsprekend dat als je dan contact hebt, je ook vooral gezondheidswaarschuwingen eerst zal bespreken in plaats van details van deze gebeurtenissen.

[...]

Omtrent de 'onduidelijkheid' over het tijdsbestek van de bezoeken

De verzoeker was niet in staat om exacte data te verstrekken over de bezoeken van de Taliban aan zijn familie, omdat hij geen toegang had tot een kalender of een precieze manier om de tijd te meten terwijl hij in het buitenland was. Hij kan beweren dat zijn schatting van "vier of vijf keer" een ruwe benadering was, gebaseerd op zijn vage herinneringen uit gesprekken.

[...]

Omtrent het 'ontbreken' van specifieke informatie over de aanvallen:

De verzoeker heeft geantwoord op de vragen die hem tijdens het interview hieromtrent gesteld werden. Het CGVS neigt echter precies te vergeten dat de verzoeker zelf geen ooggetuige was van deze gebeurtenissen. Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het uit de context is gehaald en onredelijk is.

Het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden ingeslopen zijn in verzoekers asielrelaas, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Uit psychologisch onderzoek blijkt ook dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd overeen bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Dit geldt ook wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Deze inconsistentie is niet per se een teken van ongeloofwaardigheid.

[...]

Verzoeker wenst te benadrukken dat verzoeker wil erop wijzen dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt.

'In de Country Guidance van januari 2023 heeft het Europees Asielagentschap de volgende risicogroepen aangewezen:

[...]

Betreffende de verwestering van verzoekende partij

Verzoekende partij verliet Afghanistan reeds enige tijd geleden, met name op 2021. Verzoekende partij kwam in België aan op 13.10.2022 en zij diende hier op 13.10.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Ondertussen heeft de Taliban de macht gegrepen in Afghanistan, waardoor verzoekende partij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera. De vrees van verzoeker heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat zij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Zij luistert bovendien heden ten dage ook naar Westerse muziek. Deze vrees kadert zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering.

[...]

Betreffende de nood aan een toekomstgericht onderzoek

[theoretische uiteenzetting]

Betreffende het voordeel van de twijfel

[theoretische uiteenzetting]

Betreffende de erkenning van de vluchtelingenstatus

[theoretische uiteenzetting]

Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend.

In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

b) Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet : toekenning van de subsidiaire bescherming

Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op dit punt schendt de bestreden beslissing aldus de onderstaande wettelijke bepalingen:

- art. 3 van het EVRM;
- art. 48 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betref ende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);

[...]

1. Betreffende de bestreden beslissing

[...]

2. Subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood

[...]

3. Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan

[...]

4. Betreffende de terugkeer naar Afghanistan

[...]

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij de Afghaanse nationale politie in Achin-district.

5. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde werkzaamheden voor de Afghaanse nationale politie omdat zijn verklaringen uiterst vaag, oppervlakkig en onaannemelijk zijn betreffende:

- De reden waarom hij zich heeft aangesloten bij de politie (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 6) terwijl hij daarvoor op zijn eigen velden werkte en hij ook het beroep van mechanica was gaan studeren (notities, p. 7), maar er dan toch nog voor koos om het risico te nemen om bij de Afghaanse nationale politie te gaan werken in een dorp waar taliban volgens hem aanwezig waren en gruwelijke daden begingen (notities, p. 13).
- De voorafgaande opleiding die hij bij de Afghaanse nationale politie genoot (notities, p. 7-8). De stellingen in het verzoekschrift - dat zijn ervaringen bij de politie traumatisch waren, dat hij zich vanwege de stress en angst die hij heeft ervaren tijdens zijn dienst bij de politie niet volledig kon herinneren of gedetailleerd kon praten over zijn training en dat sommige aspecten van zijn politieopleiding gevoelige informatie betreffen - vinden geen weerslag in het administratief dossier. Op geen enkel moment tijdens de betreffende vraagstelling op het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan niet te kunnen of willen antwoorden op vragen omtrent de opleiding omwille van trauma, angst, stress of het feit dat het gevoelige informatie betreft. Uit zijn verklaringen blijkt wél dat verzoeker blijft steken in oppervlakkigheden ondanks dat er herhaaldelijk en op verschillende manieren gevraagd werd naar de (inhoud/dagindeling) van de opleiding, wat erop wijst dat hij deze niet werkelijk heeft meegemaakt. De enkele bewering in het verzoekschrift dat men tijdens een opleiding niet veel meer doet dan aan de conditie werken en met een geweer leren omgaan, *"zeker niet in landen zoals Afghanistan"*, kan bezwaarlijk overtuigen wegens de veiligheidscontext waarin het land reeds jaren verkeert.
- De overheidsdienst waar hij werkte (notities, p. 5; verklaring DVZ, vraag 12). De uitleg in het verzoekschrift - zijnde dat de verzoeker als gewone soldaat geen diepgaande kennis had van de complexe organisatiestructuur van de Afghaanse politie en het leger en dat zijn rol primair uitvoerend was waardoor hij geen inzicht had in bredere beleidskwesties of organisatorische veranderingen - kan geenszins vergoelijken waarom verzoeker niet eensluidend kon aangeven voor welke dienst hij juist werkte. Hiervoor is immers geen *"diepgaande kennis van de complexe organisatiestructuur van de Afghaanse politie en het leger"* of *"inzicht in bredere beleidskwesties of organisatorische veranderingen"* nodig, gezien het elementaire en noodzakelijke kennis betreft voor zijn dagelijks (professioneel) leven en functioneren.
- Wat zijn takenpakket was en hoe hij de dagen op zijn werk vulde (notities, p. 5-6). De bewering in het verzoekschrift dat hij tijdens zijn asielpcedure terughoudend was om in detail te treden over zijn werk bij de politie wegens de dreiging en het gevaar dat hij en zijn familie ondervonden vanwege zijn vermeende associatie met de politie, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker antwoordde vaag en ontwijkend op meerdere vragen over zijn takenpakket, maar vermeldde

nergens dat hij niet in detail kon treden omwille van een bepaalde bezorgdheid. Bovendien is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een land om er internationale bescherming te krijgen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden.

- Het uniform dat hij droeg (notities, p. 9).
- De collega's die met hem werkten (notities, p. 8-9). De argumentatie in het verzoekschrift - met name dat verzoeker slechts een beperkte interactie had met zijn collega's buiten de context van hun werk, gezien zijn focus voornamelijk lag op het uitvoeren van zijn taken - kan geenszins overtuigen, gezien uit verzoekers lacuneuze verklaringen over zijn werk en taken (zie *supra*) allerminst een verregaande focus kan blijken. Waar in het verzoekschrift de discretie van dit beroep wordt genoemd, kan niet worden ingezien waarom dit gesprekken onder directe collega's in de weg zou staan.
- Wat zijn familie tegen andere mensen zei als hij op het werk was. Eerst gaf hij uitdrukkelijk aan dat andere mensen in zijn dorp wisten dat hij voor de overheid werkte (notities, p. 10) om dan later te stellen dat zijn familieleden soms zeiden dat hij naar de stad was en soms dat hij naar een andere plaats was (notities, p. 17). De uitleg in het verzoekschrift - zijnde dat hij verborgen thuiskwam na zijn verlof, dat zijn familie niets zei aan dorpelingen, dat het vanzelfsprekend is dat na enige termijn zoiets wel 'uitkomt', maar dat zowel de verzoeker als zijn familie hier altijd zeer discreet over geweest zijn - kan verzoekers tegenstrijdige verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet verschonen.
- De incidenten waarmee hij als bewaker te maken kreeg (notities, p. 10). Waar in het verzoekschrift dienaangaande wordt gesteld dat hij moeite heeft om gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen over de incidenten, omdat dit onvermijdelijk gepaard gaat met het opnieuw doorleven van die traumatische momenten, en ook elders in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt, kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker geen medisch of psychologisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat hij aan mentale problemen lijdt. Uit niets blijkt voorts dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden trauma's, depressie en angst van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het tijdsverloop sinds de incidenten hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige en doorleefde verklaringen af te leggen over ervaringen die hij zelf zou hebben meegemaakt ten tijde van zijn werk voor de nationale politie. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat verzoeker terughoudend is met het verstrekken van gedetailleerde informatie over zijn ervaringen bij de politie omdat hij vreest voor zijn eigen veiligheid en die van zijn familie, wordt enerzijds vastgesteld dat verzoeker deze reden niet aangaf toen hij gevraagd werd over incidenten tijdens het persoonlijk onderhoud, en anderzijds dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een land om er internationale bescherming te krijgen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is.
- Hoe hij de dagen voor en rond de machtsovername beleefde op zijn werk (notities, p. 11). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker zich toen hoofdzakelijk bezighield met overleven en het ontvluchten van een levensbedreigende situatie en deze omstandigheden weinig ruimte lieten voor kalmte en het nauwkeurig documenteren van specifieke details van gebeurtenissen, wordt opgemerkt dat geen theoretische kennis, documentatie of details worden verwacht, maar dat wel gevraagd werd naar verzoekers eigen (levens)ervaringen ten tijde van die turbulente periode, die hij echter geenszins geloofwaardig kon weergeven.

6. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit enige problemen heeft gekend toen hij nog in Afghanistan was en dat de taliban toen nog niet op zoek waren naar hem (vragenlijst CGVS; notities, p. 15). Waar verzoeker beweerde dat zijn familie na zijn vertrek problemen kende met de taliban naar aanleiding van verzoekers werk bij de politie (notities, p. 15), blijken zijn verklaringen opnieuw ontoereikend en ongeloofwaardig. Verzoeker kon niet met zekerheid aangeven hoe vaak de taliban langskwamen bij zijn familie, noch wanneer ze voor de eerste keer langskwamen (notities, p. 15), noch wat er precies gebeurd is met zijn vader nadat hij geslagen werd door de taliban (notities, p. 17). Uit verzoekers verklaringen blijkt een opvallend gebrek aan interesse in de evolutie van zijn problemen, gezien hij zelf aangeeft hierover geen informatie uit te wisselen met zijn familie (notities, p. 16). Overigens is het niet aannemelijk dat de taliban al die tijd steeds de moeite nemen om verzoekers familie te bezoeken en zijn vader te bedreigen, zonder over te gaan tot verdere acties (notities, p. 16).

De argumentatie in het verzoekschrift – met name dat verzoeker zich tijdens zijn asielprocedure niet in voortdurend direct contact bevond met zijn familieleden, dat hij slechts sporadisch contact had met zijn schoonbroer, dat het vanzelfsprekend is dat men tijdens deze beperkte contacten dan vooral gezondheidskwesties eerst zal bespreken in plaats van details van deze gebeurtenissen, dat hij niet in staat was om exacte data te verstrekken over de bezoeken van de taliban aan zijn familie omdat hij geen toegang

had tot een kalender of een precieze manier om de tijd te meten terwijl hij in het buitenland was en dat hij zelf geen ooggetuige was van deze gebeurtenissen - kan verzoekers verregaande onwetendheid niet verschonen. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst, alsook dat verzoeker het inwinnen van dergelijke informatie zou prioriteren tijdens gesprekken met familie, gezien een dergelijke kennis van levensbelang is. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

7. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen.

Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ontoereikende verklaringen over zijn (keuze voor en taken bij) de Afghaanse politie en het geven van *post factum* redenen om de lacunes in zijn verklaringen te verschonen.

Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen te gedragen en kleden en bovendien heden ten dage ook naar Westerse muziek luistert.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker verliet op 29-jarige leeftijd Afghanistan en had daar een vrouw en zes kinderen. Hij haalt geen overtuigende individuele omstandigheden aan die aantonen dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

9. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, blijkt noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

12. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar

het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

13. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk

doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban.

ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op

een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

14. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS